

[Hendriksen.]

skal indbetales i Præmier, ellers vilde blive indsat i Sparekassen, og hvorledes rimer Ministeren et saadant Standpunkt med Paastanden om, at Arbejdere ikke kan betale Præmierne?

Punkt 6 gik ud paa, at Ministeren var imod Tvangsforsikring af Hensyn til Udgiften ved at administrere en saadan. Heroverfor vil jeg ogsaa pege paa de Udtalelser, jeg fremsatte, da Sagen sidst var til Behandling, og hvoraf det bl. a. fremgaar, at i Sverige, hvor man jo har Tvangsforsikring i Renkultur, er Omkostningerne til Administrationen mellem 1 og 1½ Mill. Kr. Der er ca. 4½ Million Medlemmer af denne Tvangsforsikring, hvorimod der her i Danmark vilde blive noget over 2 Millioner, og Danmarks Format er jo ganske anderledes ringe end Sveriges. Det vil altsaa sige, at Administrationsomkostningerne efter al menneskelig Beregning kun vilde blive Halvdelen af, hvad de er i Sverige, et Beløb, der ingenlunde kan virke afskrækkende, hvis man i øvrigt vilde gaa ind for Tanken.

Punkt 7 og Punkt 10 var i og for sig enslydende. Under Punkt 7 sagde den højtærede Minister, at denne Ordning vilde bebyrde det nuværende Slægtled med alt for store Udgifter, og under Punkt 10 henviste den højtærede Minister til de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Krag havde fremsat som Indenrigsminister, da Forslaget forrige Gang var til Behandling. Jeg erkender — det har jeg gjort, hver Gang denne Sag har været til Behandling, og ogsaa naar jeg har talt om den paa Møder —, at denne Ordning vil bebyrde det nuværende Slægtled med store og betydelige Udgifter, men jeg hævder, at fordi vore Fædre har begaaet en Synd overfor os, fordi man ikke i 1891 eller senere paa et Tidspunkt, hvor det havde været langt lettere end nu at løse Tvangsforsikrings-spørgsmaalet, har gjort det, bør vi ikke gaa videre i samme Fodspor, men vi bør gøre det rigtige Skridt, vende om fra Forsørgelse til Forsikring.

Under Punkt 8 sagde den højtærede Minister, at det vil rimeligvis blive et meget stort Procenttal, der ikke kan betale Præmierne. Ja, herom kan man jo diskutere, man kan jo ikke sige noget positivt herom, men Ministeren ved jo, at i Sverige er det kun 13—14 pCt., der ikke bliver betalt. Nu erkender jeg naturligvis straks, at Præmierne i Sverige jo er af ganske anderledes smaa Dimensioner end de Præmier, der var Tale om her fra dansk Side, men

paa den anden Side vil Ministeren ogsaa erkende, at Forholdene i Sverige for den store Del af Befolkningen er langt daarligere end Forholdene for den tilsvarende Del af Befolkningen i Danmark; de har langt ringere Indtægter, end Befolkningen i Danmark har.

Under Punkt 9 sagde den højtærede Minister, at de Dækningslove, der skabtes i 1891, har stede givet tilstrækkeligt til at udrede Udgifterne til Aldersrenten. Jeg synes ikke, at Ministerens Betragtning her er rigtig. Disse Skatter har ogsaa andre Formaal end at dække Aldersrenten, og i øvrigt maa jeg sige, at hvad man vedtog i 1891, vel ikke skal være Tabu. Ogsaa Ordningen fra 1891 maa være undergivet Udviklings Lov, og mangt og meget, der er sket i 1891, før 1891, efter 1891, som ikke faldt i Traad, ikke var i Samklang med de Tanker og Ideer, man nærrede fra socialdemokratisk Side, er jo blevet omstyrtet og omstyrtet netop af Socialdemokratiet, saa jeg synes ikke, man har Lov til at klamre sig til Ordningen fra 1891, saafremt man kan finde bedre Veje frem, og det mener jeg altsaa, at man kan.

Under Punkt 11 sagde den højtærede Minister som en Anke mod Tvangsforsikringen, at Præmiebetalingen ophører, naar den forsikrede har betalt det fornødne. Ja, det er jo saa sandt, som det er sagt; saaledes er Forholdet. Men det er jo en Forsikring, og jeg ved da med fuld Sikkerhed, at Ministeren er klar over, at det Forslag, som jeg staar som Talsmand for, er et Forsikringsforslag, det giver sig ikke ud for at være hverken mere eller mindre end et Forsikringsforslag, det er ikke noget Forsørgelsesforslag — bortset fra det supplerende Lovforslag, jeg taler om selve Hovedforslaget. Det er og bliver et Forsikringsforslag, og ergo maa ogsaa Præmiebetalingen ophøre, naar den forsikrede har betalt det, han skal betale.

Punkt 12 gik ud paa, at Ordningen lægger Byrder paa Kommunerne, som disse ikke er indstillet paa. Ja, heroverfor vil jeg sige, at det er jo rigtigt, det vil Ordningen, Ordningen vil lægge saadanne Byrder paa Kommunerne. Men naar Kommunerne bliver klar over, hvilken Lettelse de i det lange Løb vil faa gennem en Tvangsforsikring, er jeg ogsaa overbevist om, at de ikke vil vige tilbage for at tage de Byrder, der i Øjeblikket vil blive lagt paa dem.

Punkt 13 var dette, at Forslaget er dilettantisk udarbejdet. Ja, saa vil jeg sige til den højtærede Minister, at vi har jo ikke haft den højtærede Ministers Sagkundskab